

อนุสัญญาระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสาธารณรัฐอิตาลี
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐอิตาลี

โดยปรารถนาที่จะทำอนุสัญญาเพื่อหลีกเลี่ยงการเก็บภาษีซ้อนและเพื่อป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีที่เก็บจากเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

หมวดที่ 1

ขอบข่ายแห่งอนุสัญญา

ข้อ 1

ขอบข่ายด้านบุคคล

อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

1. อนุสัญญานี้จักใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้ที่ตั้งบังคับในนามของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ หรือในนามของส่วนราชการหรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นของแต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการเก็บ

2. ภาษีที่พึงที่บังคับเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบทั้งหลายของเงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือน ซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่าย ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุน จักถือว่าเป็นภาษีเก็บจากเงินได้

3. ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบันซึ่งอนุสัญญานี้จักใช้บังคับ โดยเฉพาะ ได้แก่

ก. ในกรณีของประเทศไทย

(1) ภาษีเงินได้

(2) ภาษีเงินได้น้ำมันปิโตรเลียม

(ต่อไปนี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

ข. ในกรณีประเทศอิตาลี

- (1) ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (imposta sul reddito delle persone fisiche);
- (2) ภาษีเงินได้นิติบุคคล (imposta sul reddito delle persone giuridiche);
- (3) ภาษีเงินได้ส่วนท้องถิ่น (imposta locale sui redditi);

แม้ว่าภาษีเหล่านี้จะเก็บโดยการหักภาษีไว้ ณ ที่จ่าย ก็ตาม

(ต่อไปนี้จะเรียกว่า "ภาษีอิตาลี")

4. อนุสัญญาฉบับนี้จักใช้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่เหมือนกันหรือในสาระสำคัญคล้ายคลึงกันซึ่งจะได้ตั้งบังคับเพิ่มเติมจากหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบันด้วย เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะได้แจ้งให้ทราบแก่กันและกันถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

หมวดที่ 2

บทนิยาม

ข้อ 3

บทนิยามทั่วไป

1. ในอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ก) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึงราชอาณาจักรไทย

ข) คำว่า "ประเทศอิตาลี" หมายถึงสาธารณรัฐอิตาลี

ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง ประเทศไทยหรืออิตาลี แล้วแต่บริบทจะกำหนด

ง) คำว่า "บุคคล" ประกอบด้วยบุคคลธรรมดาบริษัทคณะบุคคลและหน่วยใดๆ ซึ่งถือเป็นหน่วยที่เก็บภาษีได้ตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งรัฐใด

จ) คำว่า "บริษัท" หมายถึง นิติบุคคลใดหรือหน่วยใดๆ ซึ่งได้รับการปฏิบัติอย่างนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี

ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" และวิสาหกิจที่ประกอบโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

ช) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" หมายถึง

1. ในกรณีของประเทศไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ
2. ในกรณีของประเทศอิตาลี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

2. ในการที่รัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งใช้บังคับอนุสัญญานี้ ถ้าใดๆ ที่มีได้นิยามไว้เป็นอย่างอื่นจักมีความหมายซึ่งคำนั้นมีอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น เกี่ยวกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อ 4

ภูมิลำเนาเพื่อการรัษฎากร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" หมายถึง บุคคลใดซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นจำเป็นต้องเสียภาษีให้รัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนาที่อยู่ สถานจัดการ หรือโดยเกณฑ์อื่นใดในทำนองเดียวกัน

2. ถ้าโดยเหตุผลแห่งบทของวรรค 1 บุคคลธรรมดาคนใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจักวินิจฉัยกรณีตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดาผู้มีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ถ้าบุคคลธรรมดาผู้นั้นที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาทั้ง 2 รัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้ที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดที่สุด (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเป็นที่ตั้งศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญของบุคคลธรรมดาได้ก็ดี หรือถ้าไม่มีที่อยู่ถาวรของบุคคลธรรมดาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐก็ดี ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีที่อยู่เป็นปกติ

ค) ถ้าบุคคลธรรมดาผู้นั้นมีที่อยู่เป็นปกติในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ หรือ ไม่มีอยู่เลยในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนเป็นคนชาติ

ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ หรือมิได้เป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาคงโดยความตกลงร่วมกัน

3. ถ้าโดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลใดที่มีใช้บุคคลธรรมดาเป็นผู้มีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ 5

สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมด หรือแต่บางส่วน
2. คำว่า "สถานประกอบการ" โดยเฉพาะจกัรวมถึง
 - (ก) สถานจัดการ
 - (ข) สาขา
 - (ค) สำนักงาน
 - (ง) โรงงาน
 - (จ) โรงช่าง
 - (ฉ) เมืองแร่ เมืองหิน หรือสถานที่อื่นที่ใช้ในการขุดทรัพยากรธรรมชาติ
3. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" จักไม่ถือว่ารวมถึง
 - (ก) การใช้เครื่องอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา หรือจัดแสดง หรือการส่งมอบของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ
 - (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาการจัดแสดงหรือการส่งมอบ
 - (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ
 - (ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อของหรือสินค้า หรือเพื่อรวบรวมข้อสนเทศสำหรับวิสาหกิจ

(จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา เพื่อจัดหาข้อสนเทศ เพื่อการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมต่างๆ ที่คล้ายคลึงกันซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบของวิสาหกิจ

(ฉ) การประกอบการหรือการติดตั้งหรือการตั้งอุปกรณ์โรงงานหรือเครื่องจักรรวมถึงการก่อสร้างที่จำเป็นเพื่อการติดตั้งเช่นว่านั้น หากดำรงอยู่ไม่เกินกว่า 6 เดือน

4. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 3 อยู่ บุคคลที่กระทำการในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง นอกเหนือไปจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 5 จักถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรของรัฐแรก ถ้า

(ก) บุคคลนั้นมีและใช้อย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญานั้นซึ่งอำนาจในการทำสัญญาเพื่อหรือในนามของวิสาหกิจ เว้นไว้แต่ว่ากิจกรรมต่างๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่เพียงการซื้อขายหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ หรือ

(ข) บุคคลนั้นได้เก็บรักษาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญานั้นซึ่งมูลภัณฑ์ของหรือสินค้าที่เป็นของวิสาหกิจ และดำเนินการส่งมอบของสินค้าจากมูลภัณฑ์เพื่อหรือในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ หรือ

(ค) บุคคลนั้นจัดหาอย่างเป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญานั้นซึ่งคำสั่งซื้อทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้นเอง หรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

5. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจักไม่ถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนค้าต่างทั่วไป หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ซึ่งบุคคลเช่นว่านั้นได้กระทำตามทางอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน

6. เพียงแต่ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ควบคุมหรืออยู่ในความควบคุมของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

หมวด 3

การเก็บภาษีเงินได้

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่

2. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" จักมีนิยามตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใด ให้รวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์แห่งอสังหาริมทรัพย์ สัตว์เลี้ยง และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและการป่าไม้ สิทธิที่อยู่ใน

บังคับบทกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดินสิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงานหรือสิทธิในการทำงานขุมแร่ แห่แร่ และ ทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือกำปั่น เรือ และอากาศยาน จักไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์

3. บทบัญญัติของวรรค 1 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้อันเนื่องจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ ในรูปอื่น
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 3 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้อสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจและแก่เงินได้จาก อสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้เพื่อการประกอบบริการวิชาชีพด้วย

ข้อ 7

กำไรจากธุรกิจ

1. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจักเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าวิสาหกิจนั้นประกอบ ธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบ ธุรกิจดังกล่าวแล้ว กำไรของวิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถาน ประกอบการถาวรนั้นเท่านั้น
2. ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถาน ประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาจักถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรในส่วนที่พึงคาด หวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าหากว่าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและ ประกอบกิจกรรมเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน และติดต่ออย่างเป็นอิสระ โดยแท้ จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น
3. ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จักยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของสถาน ประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะมิขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการ ถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น
4. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ให้กำหนดกำไรอันเป็นของสถานประกอบการถาวรโดยอาศัย มูลฐาน อัตราส่วนร้อยละตามสมควรของยอดขายหรือโดยอาศัยมูลฐานการปันกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วน ต่างๆ ของวิสาหกิจ มิให้ข้อความใดในวรรค 2 ตัดหนทางรัฐผู้ทำสัญญานั้น ในการที่จะกำหนดกำไรเพื่อเก็บภาษีได้โดยวิธี ดังกล่าว อย่างไรก็ตามวิธีที่ใช้นั้นจะต้องเป็นวิธีซึ่งผลลัพธ์จักสอดคล้องกับหลักการที่กำหนดไว้ในข้อนี้
5. มิให้กำไรใดๆเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่า สถานประกอบการถาวรนั้นซื้อของหรือสิน ค้าเพื่อวิสาหกิจ
6. ในกรณีที่กำไรรวมรายการเงินได้ซึ่งระบุแยกอยู่ในข้อบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ไว้ ด้วยบทบัญญัติของข้อนี้ ก็ จักไม่กระทบกระเทือนต่อบทบัญญัติของข้ออื่นๆ เหล่านั้น

ข้อ 8

การขนส่งทางเรือและทางอากาศ

1. ถ้าไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง จากการดำเนินการทางอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ จักเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญานั้นเท่านั้น
2. ถ้าตามข้อ 7 วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่ง ซึ่งดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น จักลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษี
3. บทของวรรค 1 และวรรค 2 จักใช้บังคับในทำนองเดียวกันแก่ถ้าไรที่เกิดขึ้นเนื่องจากการเข้าร่วมกลุ่มการเดินเรือหรืออากาศยานไม่ว่าชนิดใดๆ โดยวิสาหกิจเช่นว่า ซึ่งดำเนินการขนส่งทางเรือหรือทางอากาศด้วย

ข้อ 9

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

ในกรณีที่

(ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งเข้าร่วมโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการการควบคุม หรือการร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ

(ข) บุคคลกลุ่มเดียวกันเข้าร่วมโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการการควบคุมหรือทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งและวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงิน ซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ ดังนั้นถ้าไรใดๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่งในวิสาหกิจทั้งสองหากปราศจากเงื่อนไขเหล่านั้นแต่ก็มีได้มีขึ้น โดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้นและเก็บภาษีได้ตามนั้น

ข้อ 10

เงินปันผล

1. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งจ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
 2. อย่างไรก็ตาม เงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ได้ แต่
- (ก) ภาษีไทยจะต้องไม่เกินกว่า

(1) ร้อยละ 20 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้นถ้าบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นดำเนินกิจการอุตสาหกรรมหรือถ้าผู้รับเงินปันผลเป็นบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศอิตาลีซึ่งเป็นเจ้าของหุ้น ไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงของบริษัทที่จ่ายเงินปันผล

(2) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้นถ้าบริษัทที่จ่ายเงินปันผลดำเนินกิจการอุตสาหกรรมและผู้รับเงินปันผลเป็นบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศอิตาลีซึ่งเป็นเจ้าของหุ้น ไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงของบริษัทแรก

(๗) ภาษีอิตาลีจะต้องไม่เกินกว่า

(1) ร้อยละ 20 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น นอกจากกรณีที่อนุวรรค (2) ใช้บังคับ

(2) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าผู้รับเงินปันผลเป็นบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย ซึ่งเป็นเจ้าของหุ้น ไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงของบริษัทที่จ่ายเงินปันผล

3. คำว่า "เงินปันผล" ซึ่งใช้ในข้อนี้ หมายถึงเงินได้จากหุ้นที่ไม่ต้องลงทุนเป็นเงิน (jouissance shares) หุ้นออกให้ผู้ก่อตั้งบริษัทหรือสิทธิอื่น ๆ อันไม่ใช่สิทธิเรียกร้องหนี้ สิทธิในส่วนแบ่งผลกำไรตลอดจนเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ในบริษัทซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งสรรเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ใน

4. บทบัญญัติของวรรค 1 ถึง 2 จักไม่ใช้บังคับ ถ้าหากผู้รับเงินปันผลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่บริษัทจ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ใน ซึ่งสถานประกอบการถาวรอันเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับการถือหุ้นหรือมีทุนที่ต้องได้รับจ่ายเงินปันผลนั้น ในกรณีเช่นนั้น รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเก็บภาษีจากเงินปันผลได้ตามกฎหมายของตน

5. ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นอาจจะไม่ตั้งบังคับเก็บภาษีใดๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่ายให้แก่บุคคลที่มีได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือกำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทนั้นต้องเสียภาษีจากกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นประกอบขึ้นด้วยกำไรหรือเงินได้จะทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตามที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 11

ดอกเบี้ย

1. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ดอกเบี้ยเกิดขึ้นและเป็นไปตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ภาษีที่เรียกเก็บนั้นไม่ให้เกินกว่าร้อยละ 10 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้นถ้าวิสาหกิจที่จ่ายดอกเบี้ยดำเนินกิจการอุตสาหกรรมและสถาบันการเงินใด (รวมทั้งบริษัทประกันภัย) ซึ่งเป็นบริษัทของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นผู้รับดอกเบี้ย

3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 2 อยู่ ดอกเบี้ยซึ่งเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจะได้รับการยกเว้นภายในรัฐนั้นถ้า ดอกเบี้ยนั้นได้รับโดย

(ก) รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของอีกรัฐหนึ่งนั้นหรือ

(ข) สถาบันการเงินใดๆ ที่รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของอีกรัฐหนึ่งนั้นเป็นเจ้าของทั้งหมด

(ค) โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จากพันธบัตรซึ่งออกจำหน่ายโดยรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐแรก

4. คำว่า "ดอกเบี้ย" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึงเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล พันธบัตรหรือหุ้นกู้ไม่ว่าจะมีหลักประกัน จ้างนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิมีส่วนร่วมในผลกำไรหรือไม่ และสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิดตลอดจนเงินได้อื่นๆ ทั้งหมด ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับเงินได้จากกรให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น

5. บทของวรรค 1 ถึง 3 จักไม่ใช้บังคับ ถ้าหากผู้รับดอกเบี้ยซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีสถาน ประกอบการถาวรอันเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสิทธิเรียกร้องหนี้ที่ก่อให้เกิดดอกเบี้ยนั้น ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในกรณีเช่นนี้ รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเก็บภาษีจากดอกเบี้ยนั้นได้ตามกฎหมายของตน

6. ดอกเบี้ยจักถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ถ้าผู้จ่ายได้แก่รัฐนั้นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือไม่ก็ตามมิอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งสถานประกอบการถาวรอันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยขึ้น และดอกเบี้ย นั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรนั้น ดังนั้นดอกเบี้ยเช่นว่าจักถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการ ถาวรนั้นตั้งอยู่

7. ในกรณีใดที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและผู้รับ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคล อื่น ดอกเบี้ยที่จ่ายให้กันนั้น เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้วมีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงิน ซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จักใช้บังคับเฉพาะแก่เงิน จำนวนหลัง ในกรณีนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นจักคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยต้อง คำนึงถึงบทอื่นๆ แห่งความตกลงนี้ด้วย

ข้อ 12

คำสิทธิ

1. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ดีตาม คำสิทธิเช่นว่าอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญานั้น แต่ภาษีที่เรียกเก็บนั้นจักไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 5 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น ถ้าคำสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะหรือวิทยาศาสตร์ใดๆ

(ข) ในกรณีอื่นๆ ทั้งปวง ร้อยละ 15 ของคำสิทธิทั้งสิ้น

3. คำว่า "คำสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง การชำระชนิดใดๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์ สิทธิบัตรเครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตรหรือกรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม การพาณิชย์หรือวิทยาศาสตร์

4. คำสิทธิจักถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายได้แก่รัฐผู้ทำสัญญาเอง ส่วนราชการองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ดี ในกรณีบุคคลผู้จ่ายคำสิทธินั้นไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งสถานประกอบการถาวรอันเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสิทธิหรือทรัพย์สินที่ก่อให้เกิดคำสิทธินั้น และคำสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรดังกล่าว คำสิทธิเช่นว่านั้นจักถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

5. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 จักไม่ใช้บังคับในกรณีที่ผู้รับคำสิทธิซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้นซึ่งสถานประกอบการถาวรอันเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสิทธิหรือทรัพย์สินที่ก่อให้เกิดคำสิทธินั้น ในกรณีเช่นนี้จักคงเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามกฎหมายของตน

6. ในกรณีใดที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและผู้รับหรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น คำสิทธิที่จ่ายเมื่อคำนึงถึงการ ใช้สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลแห่งการจ่ายแล้วมีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและผู้รับ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้นบทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นจักคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งความตกลงนี้

ข้อ 13

ผลได้จากทุน

1. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่นิยามไว้ในวรรค 2 ข้อ 6 อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่

2. ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือของสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบบริการวิชาชีพ

รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวร (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำเชื่อนานนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดนอกเหนือจากที่ระบุไว้ในวรรค 1 และ 2 จักเก็บภาษีได้เฉพาะแต่ในรัฐซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

ข้อ 14

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

1. ค่าตอบแทนซึ่งบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพ หรือกิจกรรมที่เป็นอิสระอื่นๆ ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันอาจเก็บภาษีได้เฉพาะแต่ในรัฐนั้น

2. แม้ว่าจะมีบทบัญญัติของวรรค 1 อยู่ ค่าตอบแทนซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพที่ให้นิรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้า

(ก) ผู้รับอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้นชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะ รวมกันแล้วเกิน 40 วันในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง หรือ

(ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดยหรือในนามของวิสาหกิจซึ่งเป็นผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ

(ค) ค่าตอบแทนตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรซึ่งบุคคลผู้จ่ายเงินค่าตอบแทนนั้นมีอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. คำว่า "บริการวิชาชีพ" รวมถึง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมทางวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ศิลปะ การศึกษา หรือการสอนหนังสือ ที่เป็นอิสระตลอดจนกิจกรรมอิสระของบรรดาแพทย์ นักกฎหมาย วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และนักบัญชี

ข้อ 15

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

1. ในบังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 16, 18 และ 19 เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการจ้างงานจักเก็บภาษีได้เฉพาะแต่ในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่าการจ้างงานในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าได้ปฏิบัติการเช่นว่าแล้ว ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 อยู่ ค่าตอบแทนที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในการรับจ้างทำงานในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จักเก็บภาษีได้เฉพาะแต่ในรัฐแรก ถ้า

(ก) ผู้รับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ช่วงระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะซึ่งรวมกันแล้วไม่เกิน 183 วัน
ในปีรัชฎาครที่เกี่ยวข้อง และ

(ข) ค่าตอบแทนนั้น ได้จ่าย โดยหรือในนามของนายจ้างซึ่งมิใช่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งและ

(ค) ค่าตอบแทนไม่ตกเป็นภาระของสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ใน
รัฐอีกรัฐหนึ่ง

3. แม้จะมีบทบัญญัติก่อนๆ ของข้อนี้อยู่ ค่าตอบแทนในส่วนที่เกี่ยวกับการทำงานซึ่งได้ปฏิบัติในเรือ อากาศยาน ใน
การจราจรระหว่างประเทศอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานจัดการใหญ่ของวิสาหกิจตั้งอยู่

ข้อ 16

คำป่วยการของกรรมการ

คำป่วยการของกรรมการหรือจำนวนเงินที่ชำระอันคล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับใน
ฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง
นั้น

ข้อ 17

นักแสดงและนักกีฬา

1. แม้ว่าจะมีบทบัญญัติของข้อ 14 และ 15 อยู่ รายได้ที่นักแสดงสาธารณะ เช่น นักแสดง ละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือ
โทรทัศน์ และนักดนตรีและที่นักกีฬาได้รับจากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งได้
มีการกระทำกิจกรรมนั้น นอกจากว่าการมาเยือนรัฐนั้นๆ ได้รับการอุดหนุนส่วนใหญ่ไม่ว่าโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อม
จากเงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

2. แม้ว่าจะมีข้อความใดๆ ในอนุสัญญาฉบับนี้ในกรณีที่บริการซึ่งกล่าวในวรรค 1 ได้จัดให้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดย
วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเงินกำไรที่ได้จากการจัดบริการเหล่านั้น โดยวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐแรก
เว้นไว้แต่ว่าวิสาหกิจนั้นได้รับการอุดหนุนเป็นส่วนใหญ่โดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมจากเงินทุนสาธารณะของรัฐหนึ่งซึ่ง
เกี่ยวข้องกับการจัดบริการเช่นว่านั้น

3. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ คำว่า "เงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" จักรวมถึงเงินทุนสาธารณะที่
ตั้งขึ้นโดยส่วนราชการหรือโดยองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ 18

เงินบำนาญ

1. ในบังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 ข้อ 19 เงินบำนาญและค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกันซึ่งจ่ายให้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เพื่อตอบแทนการทำงานในอดีต อาจเก็บภาษีได้เฉพาะแต่ในรัฐนั้น
2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 อยู่ เงินบำนาญและค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกันซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หากการจ่ายเงินเช่นนั้นเป็นการระของวิสาหกิจอีกรัฐหนึ่ง หรือของสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น

ข้อ 19

การหน้าที่ของรัฐบาล

1. ค่าตอบแทนรวมทั้งเงินบำนาญที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากเงินทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่เอกชนใดๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่อุทยาน หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นในการปฏิบัติงานอันมีลักษณะเป็นการหน้าที่ของรัฐบาล อาจเก็บภาษีได้ในรัฐนั้น
2. บทบัญญัติของข้อ 15, 16 และ 18 จักใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนหรือเงินบำนาญในส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่เกี่ยวข้องกับการค้าหรือธุรกิจใดๆ ที่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นดำเนินการ

ข้อ 20

ศาสตราจารย์และครู

ศาสตราจารย์หรือครูซึ่งมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเป็นการชั่วคราวในกำหนดเวลาไม่เกินกว่า 2 ปีเพื่อความมุ่งประสงค์ในการทำการสอนหรือการวิจัยในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษานั้น ซึ่งเป็นของรัฐบาล หรือขององค์การที่ไม่แสวงหากำไร และเป็นผู้ที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในทันทีก่อนที่จะเข้ามาเยือน จักได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรกสำหรับค่าตอบแทนในการสอนหรือการวิจัยเช่นนั้น

ข้อ 21

นักศึกษาและผู้ฝึกงานธุรกิจ

1. บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นหรือเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในทันทีก่อนที่จะเข้ามาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และอยู่เป็นการชั่วคราวในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพียงเฉพาะในฐานะนักศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันทางวัฒนธรรมในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือในฐานะผู้ฝึกงานธุรกิจ จักได้รับยกเว้นภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้น สำหรับ

ก) เงินที่ส่งจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา หรือการฝึกอบรม และ

ข) ค่าตอบแทนใดๆ สำหรับบริการส่วนบุคคลที่ให้ในอีกรัฐหนึ่ง เพื่อเป็นการจุนเจือทางได้ของเขา เพื่อความมุ่งประสงค์เช่นนั้น

2. บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นหรือเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งในทันทีก่อนที่จะเข้าอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีก รัฐหนึ่ง และอยู่เป็นการชั่วคราวในอีกรัฐหนึ่งนั้น เป็นเวลาไม่เกินกว่าสองปีเพียงเฉพาะเพื่อความมุ่งประสงค์ในการศึกษา การค้นคว้า หรือการฝึกอบรม ในฐานะผู้รับทุน เงินอุดหนุน หรือเงินรางวัลจากองค์การวิทยาศาสตร์ การศึกษา วัฒนธรรม ศาสนาหรือองค์การการกุศล หรือภายใต้โครงการให้ความช่วยเหลือทางวิชาการซึ่งจัดโดยรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญา รัฐหนึ่ง จักได้รับยกเว้นภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้นสำหรับ

ก) จำนวนเงินทุน เงินอุดหนุน หรือเงินรางวัลเช่นว่านั้น และ

ข) เงินทั้งปวงที่ส่งจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา หรือการฝึกอบรม และ

ค) ค่าตอบแทนใดๆ สำหรับการบริการส่วนบุคคลที่ให้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น แต่มีเงื่อนไขว่าบริการเช่นว่านั้น ต้องเกี่ยวข้องกับการศึกษา การค้นคว้าหรือฝึกอบรมของบุคคลนั้น หรือเกิดขึ้นจากการศึกษา การค้นคว้าหรือการฝึกอบรม

3. บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นหรือเคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งในทันทีก่อนที่จะเข้ามาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา อีกรัฐหนึ่งนั้น และอยู่เป็นการชั่วคราวในอีกรัฐหนึ่งนั้นเป็นระยะเวลาไม่เกินกว่าสิบสองเดือน เพียงเฉพาะในฐานะเป็นลูกจ้าง หรืออยู่ภายใต้สัญญาหรือการจัดการของรัฐบาล หรือวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งนั้นเพื่อความมุ่งประสงค์ให้ได้มาซึ่งความชำนาญทางวิชาการ ทางวิชาชีพหรือทางธุรกิจ จักได้รับยกเว้นภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้นสำหรับ

ก) เงินทั้งปวงที่ส่งมาจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพหรือการศึกษาหรือการอบรม และ

ข) ค่าตอบแทนในจำนวนที่สมควร สำหรับการบริการส่วนบุคคลที่ให้ในอีกรัฐหนึ่งนั้นแต่มีเงื่อนไขว่า การบริการเช่นว่านั้นต้องเกี่ยวข้องกับการศึกษาหรือการฝึกอบรมของบุคคลนั้น หรือเกิดขึ้นจากการศึกษาหรือการฝึกอบรม

หมวด 4

วิธีการเก็บภาษีซ้อน

ข้อ 22

วิธีเครดิต

1. เป็นที่ตกลงกันว่า จะหลีกเลี่ยงการเก็บภาษีซ้อน โดยดำเนินการตามวิธีการดังต่อไปนี้

(ก) ในกรณีของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย

ในการกำหนดภาษีไทยในกรณีของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศของตน ประเทศไทย โดยไม่คำนึงถึงบทใดในอนุสัญญานี้ อารวมรายการทุกรายการของเงินได้เข้าในฐานเพื่อตั้งบังคับเก็บภาษีไทยนั้น อย่างไรก็ดีประเทศไทยจักหัก

ภาษีที่คำนวณได้นั้นด้วยภาษีอิตาลีที่เก็บจากเงินปันผลและดอกเบี้ยในส่วนที่อัตราภาษีอิตาลีอยู่ภายในบังคับแห่งข้อจำกัด ตามบทบัญญัติในข้อ 10 และ 11 จากรายการของเงินได้อื่นทั้งหมด ซึ่งตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้อาจจะเก็บภาษีได้ใน ประเทศอิตาลี และจากเงินได้ทุกรายการซึ่งมิได้ระบุไว้ในอนุสัญญานี้ ซึ่งตามกฎหมายของไทยถือว่าเป็นเงินได้ที่เกิดขึ้นใน ประเทศอิตาลี อย่างไรก็ดี การหักให้เงินจกไม่เกินกว่าส่วนของภาษีไทยซึ่งรายการเงินได้สุทธินั้นต้องเสีย เมื่อเทียบสัดส่วน กับเงินได้สุทธิทั้งสิ้นที่พึงเสียภาษีไทย เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดเงินได้สุทธิทั้งสิ้นเช่นว่านั้น ผลขาดทุนซึ่งเกิด ขึ้นในประเทศอื่นใดจักไม่นำมาประกอบการพิจารณา

(ข) ในกรณีของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศอิตาลี

หากผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศอิตาลีเป็นเจ้าของรายการของเงินได้ซึ่งเก็บภาษีได้ในประเทศไทยในการกำหนดภาษี เงินได้ของประเทศอิตาลี ซึ่งระบุไว้ในข้อ 2 ของอนุสัญญานี้ ประเทศอิตาลีอาจรวมรายการเงินได้ดังกล่าวเข้าในฐานะเพื่อตั้ง บังคับภาษีเว้นไว้แต่ว่าบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ได้ระบุได้เป็นอย่างอื่นโดยชัดแจ้ง

ในกรณีนั้นประเทศอิตาลีจักหักภาษีที่จ่ายในประเทศไทยออกจากภาษีซึ่งได้คำนวณโดยวิธีดังกล่าวแล้ว แต่ จำนวนที่หักจะต้องไม่เกินสัดส่วนของภาษีอิตาลี ซึ่งรายการเงินได้นั้นต้องเสียเมื่อเทียบส่วนกับเงินได้ทั้งสิ้น

อย่างไรก็ดีจักไม่มีการหัก ถ้ารายการเงินได้นั้นได้เสียภาษีในอิตาลีโดยวิธีหัก ณ ที่จ่าย เบ็ดเสร็จตามคำขอของผู้ เสียภาษีภายใต้กฎหมายของอิตาลี

หมวด 5

บทบัญญัติพิเศษ

ข้อ 23

การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจักไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือให้ปฏิบัติ ตามข้อกำหนดกฎเกณฑ์ใดๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจาก หรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากร และ ข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในพฤติการณ์ เดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งต้องเสียภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ใน รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น จักได้รับค่าลดหย่อน การผ่อนผันหรือการหักลดส่วนบุคคลสำหรับการเก็บภาษีอากร ตาม สถานภาพของบุคคล ซึ่งรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ให้กับผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน
2. คำว่า "คนชาติ" หมายความว่า

(ก) บุคคลธรรมดาทั้งปวงที่มีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(๗) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน และสมาคมทั้งปวง ที่ได้สถานภาพดังกล่าวตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

3. ภาษีอากรเก็บจากสถานประกอบการถาวร ซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่ออยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จักไม่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้น ที่อนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งนั้น ที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน
4. วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของ หรือควบคุมทุนอยู่ทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมจักไม่ถูกบังคับในรัฐแรก ให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดตามกฎหมายใดๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าภาษีอากรและข้อกำหนดตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐแรกนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม
5. ในข้อนี้คำว่า "ภาษีอากร" หมายถึง ภาษีอากรทุกชนิดและทุกลักษณะ

ข้อ 24

วิธีการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งพิจารณาเห็นว่า การกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดหรือทั้งสองรัฐ มีผลหรือจะมีผลให้ตนต้องเสียภาษีอากร โดยไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้ ผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่ แม้ว่าจะมีทางแก้ไขตามกฎหมายแห่งชาติของรัฐเหล่านั้นอยู่แล้วก็ตาม การร้องเรียนจะต้องยื่นภายในสองปีนับแต่วันที่ได้มีการประเมินภาษีหรือวันที่ได้หักภาษีไว้ ณ ที่จ่าย แล้วแต่วันใดจะเป็นหลัง
2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ ว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจจักพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญานี้
3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจักพยายามแก้ไขข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับโดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวข้างอาจหารือกันเพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในบรรดากรณีที่มีได้บัญญัติในอนุสัญญานี้ด้วย
4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ อาจติดต่อกัน โดยตรงเพื่อให้มีความตกลงตามความหมายแห่งวรรคก่อนๆ

ข้อ 25

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจักแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามอนุสัญญานี้ และตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ เท่าที่ภาษีอากรตามกฎหมาย

ดังกล่าวสอดคล้องกับอนุสัญญานี้ ข้อสนทนาใดๆ ที่ได้แลกเปลี่ยนกันจัดถือว่าเป็นความลับและจักไม่เปิดเผยแก่บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ใดๆ นอกจากผู้เกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการเก็บภาษีอากรซึ่งอยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้

2. ไม่มีกรณีใดที่จักแปลความบทบัญญัติของวรรค 1 เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับของรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งให้

(ก) ดำเนินมาตรการด้านบริหาร โดยขัดกับกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติด้านบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น หรือของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ข) ให้รายละเอียดอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารตามปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้น หรือของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ค) ให้ข้อสนทนาซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม การพาณิชย์ หรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีการค้า หรือข้อสนทนาซึ่งหากเปิดเผยจะเป็นการขัดกับความสงบเรียบร้อยของสาธารณชน

ข้อ 26

กฎหมายภายในประเทศที่ให้การปฏิบัติที่อนุเคราะห์มากกว่า

ถ้ากฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่ง ซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันหรือบัญญัติขึ้นภายหลัง มีข้อบังคับให้สิทธิแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ได้รับการปฏิบัติที่อนุเคราะห์มากกว่าที่กำหนดไว้ในอนุสัญญานี้ ข้อบังคับเช่นว่านี้ในส่วนที่เกี่ยวกับปฏิบัติที่อนุเคราะห์มากกว่า จักไม่มีผลกระทบกระเทือน โดยอนุสัญญานี้

ข้อ 27

เจ้าหน้าที่ทางทูตและกงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จักกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษาของเจ้าหน้าที่ทางทูตหรือกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

หมวด 6

บทบัญญัติสุดท้าย

ข้อ 28

การใช้บังคับ

1. อนุสัญญานี้จักได้รับการสัตยาบัน และจะ ได้ทำการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน ณ กรุงโรมโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

2. อนุสัญญาฉบับนี้จักเริ่มใช้บังคับในวันที่มีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารและบทบัญญัติต่างๆ จักมีผลใช้บังคับในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้หรือกำไรพึงประเมินในปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคม พ.ศ. 2521
3. คำร้องเพื่อขอคืนเงินหรือเครดิตที่เกิดขึ้นตามอนุสัญญานี้ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีใดๆ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งเป็นผู้เสีย จะต้องยื่นภายในระยะเวลา 2 ปี นับจากวันที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับหรือจากวันที่ชำระภาษีแล้วแต่วันไหนเป็นวันหลัง

ข้อ 29 การเลิกใช้

อนุสัญญานี้จักคงใช้บังคับจนกว่ารัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งบอกเลิก รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งรัฐใดอาจบอกเลิกอนุสัญญานี้โดยวิธีทางการทูต แต่ต้องไม่ก่อนกำหนด 5 ปีหลังจากที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ โดยแจ้งการบอกเลิกอย่างน้อย 6 เดือนก่อนสิ้นปีปฏิทิน ในกรณีเช่นนี้อนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผลบังคับในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้และผลกำไรอันพึงประเมินในปีภาษี หรือรอบระยะเวลาบัญชีที่เริ่มต้นในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปีปฏิทินต่อไป ที่ถัดจากปีที่มีการแจ้งการบอกเลิกนี้

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้องเพื่อการนี้ได้ลงนามในอนุสัญญานี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2520 เป็นภาษาอังกฤษ อิตาลี และภาษาไทย ทุกฉบับใช้ได้เท่าเทียมกัน เว้นแต่กรณีสงสัยให้ใช้ฉบับภาษาอังกฤษบังคับ

ฝ่ายรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ฝ่ายรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐอิตาลี

(วงศ์ พลนิกร)

(มาริโอ พรูนาส)

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

เอกอัครราชทูต

พิธีสาร

ในขณะที่มีการลงนามในอนุสัญญาระหว่างราชอาณาจักรไทย และสาธารณรัฐอิตาลี เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน และป้องกันการหลีกเลียงรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้นั้น ผู้ลงนามได้ตกลงกันว่าบทบัญญัติดังต่อไปนี้จักถือเป็นส่วนสำคัญของอนุสัญญานี้

เป็นที่เข้าใจว่าในข้อ 10 และ 11 คำว่า “กิจการอุตสาหกรรม” หมายถึง กิจการที่อยู่ในประเภทหนึ่งประเภทใดดังระบุนไว้ต่อไปนี้

- (1) การหัตถกรรม การประกอบ และการแปรสภาพ
- (2) การก่อสร้าง วิศวกรรมโยธา และการต่อเรือ
- (3) การผลิตกระแสไฟฟ้า พลังน้ำ แก๊ส และการประปา
- (4) การทำไร่ทำสวน การเกษตร การป่าไม้ และการประมง และ
- (5) กิจการอื่นใดที่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญานั้นตั้งอยู่อาจประกาศให้เป็น “กิจการอุตสาหกรรม” เพื่อความมุ่งประสงค์ของทั้งสองข้อนี้

ฝ่ายรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ฝ่ายรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐอิตาลี

(วงศ์ พลนิกร)

(มาริโอ พรุนาส)

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

เอกอัครราชทูต